ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

ΜΠΑΛΛΟΟ

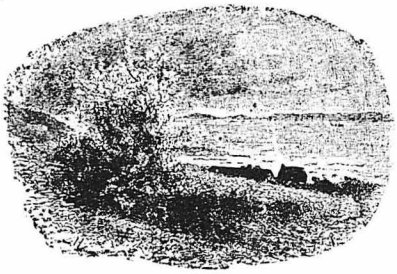

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Τί σὲ νοιάζῃ ἐσένα γιὸ ξένες δουλειὲς.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ ἀπουσία τοῦ δημάρχου βάστηξε περισσότερο ἀπὸ τὴν πρώτη.

"Οταν ξαναγύρισε ἤτανε κατάχλωμος, ὅπως ἄλλωστε ἦσαν κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι.

— 'Ο Οὐμπὲρ μοῦ ἀνακοίνωσε, εἶπε τρέμοντας, ὅτι συμβουλεύτηκε τοὺς ἀδελφοὺς του. Κ' οἱ τρεῖς τους εἶνε σύμφωνοι νὰ μᾶς σφάξουν ὅλους ἐδῶ πέρα ἂν δὲν τοὺς παραδώσουμε τὸν δόκτορα 'Ονορᾶ. Τοῦ ἀπάντησα ὅτι εἴμαστε ὠπλισμένοι, ὅτι θ' ἀμυνθοῦμε καὶ ὅτι δὲν θὰ τοὺς τὸν παραδώσουμε ποτέ.

"Οταν τ' ἄκουσαν αὐτὰ οἱ κεντῆστρες διαμαρτυρήθηκαν. Αὐτὲς δὲν εἶχαν τίποτε προηγούμενο μὲ τοὺς τρεῖς ἀδελφοὺς καὶ ἂν οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ ἤξεραν πὼς ἦσαν κι' αὐτὲς ἐκεῖ θὰ τὶς ἄφηναν νὰ φύγουν χωρὶς νὰ τὶς βλάψουν !... Δὲν ἤθελαν νὰ μείνουν πειὰ στὸ πανδοχεῖο !... Δὲν ἤξεραν τὶ μποροῦσε νὰ συμβῇ. 'Αφοῦ οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ δὲν ἤθελαν παρὰ τὸν δόκτορα 'Ονορᾶ, αὐτὲς δὲν θὰ διέτρεχαν κανένα κίνδυνο, γυρίζοντας σπίτι τους. Ἤθελαν νὰ φύγουν.

— Δὲ θάνοίξουν οἱ πόρτες χωρὶς νὰ διατάξω ἐγώ, εἶπε ὁ Δήμαρχος. Κι' ἐσεῖς δὲν θὰ βγῆτε ἔξω. Οἱ πόρτες φυλάγονται ἀπὸ τὸν Οὐμπέρ, τὸν 'Ηλία, τὸν Συμεὼν καὶ ἀπὸ τὴν μικρὴ Ζωή. 'Ο Οὐμπὲρ μοῦπε μάλιστα ὅτι θὰ σφάξῃ ἀλύπητα ὅποιον θὰ τολμήσῃ νὰ βγῆ ἔξω... 'Εξ ἄλλου ξέρουν καλὰ οἱ Βωτρὲν πὼς βρισκόσαστε ἐδῶ μέσα :

— Κ' ἐμεῖς ; Κ' ἐμεῖς ; ξέρουν ὅτι βρισκόμαστε κι' ἐμεῖς ἐδῶ μέσα ; ρώτησαν ὁ φαρμακοποιὸς κι' ὁ συμβολαιογράφος.

— Ναί, τό ξέρουν !

— Καί... καί... καὶ δὲν σᾶς εἶπαν τίποτε γιὰ μᾶς ;

— "Οχι !...

— Θέλουν μονάχα τὸ δόκτορα 'Ονορᾶ ! Αὐτὸ εἶν' ὁλοφάνερο ! εἶπε ἡ κ. Σανιὲ ρίχνοντας πρὸς τὸ δυστυχισμένο γιατρὸ ἕνα τρομερὸ βλέμμα.

— Ναί ! ναί ! ξανάπαν ὑπόκωφα ὁ συμβολαιογράφος κι' ὁ φαρμακοποιός. Θέλουν τὸ δόκτορα 'Ονορᾶ.

'Εκείνη τὴ στιγμὴ ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ δρόμο μεγάλη φασαρία. "Επειτα ἀκούστηκαν βλαστήμιες καὶ κραυγές. 'Ο θόρυβος αὐτός, ἔμοιαζε σὰν νὰ σέρναν ἕνα μεγάλο καμιόνι ἔξω ἀπ' τὴ μεγάλη πόρτα τοῦ «Χρυσοῦ "Ηλιου» ἀκούστηκαν καθαρὰ παντζούρια ποὺ χτυποῦσαν δυνατὰ στὸν ἀπέναντι τοῖχο κ' ἡ χοντρὴ φωνὴ τοῦ Συμεὼν ποὺ ἀντήχησε δυνατὰ μέσα στὴ νύχτα.

— "Α ! Κλεῖστε τὰ στόματά σας ἢ σᾶς τὰ κλείνω ἐγὼ γιὰ πάντα μὲ τὶς σφαῖρες μου !

Μόλις προφέρθηκε αὐτὴ ἡ ἀπειλὴ μιὰ ὁμοβροντία πυροβολισμῶν ἀντήχησε ποὺ ξύπνησε ὅλο τὸ χωριό.

Οἱ κεντῆστρες ἔπεσαν κάτω γονατιστές. 'Η κυρία Μὺρ καὶ ἡ δεσποινὶς Φρανσὲ ἄρχισαν νὰ προσεύχωνται. Οἱ θόρυβοι πούρχόντουσαν ἀπ' ἔξω ἐβεβαίωναν ὅτι ὅλη ἡ νέα ὁδὸς εἶχε ἀναστατωθεῖ. Τὰ παράθυρα ποὺ εἶχαν μισανοίξει ἀπὸ τοὺς περίεργους ξανάκλεισαν. Σὲ λίγο δὲν ἀκουγότανε παρὰ τὸ σῦρε κι' ἔλα τῶν τριῶν 'Αδελφῶν στὸ πεζοδρόμιο. Τί ἔκαναν ; Αὐτὸ ἦταν τὸ ἐρώτημα ποὺ διέβαλαν στὸν ἑαυτό τους μὲ ἰδρῶτα ἀγωνίας καὶ μὲ ρίγη ἀπελπισίας ὅλοι ὅσοι βρισκόντουσαν μέσα στὸ πανδοχεῖο.

'Ο δόκτωρ 'Ονορᾶ, ποὺ δὲν ἔμοιαζε πιὰ μὲ τίποτε τὸ ἀνθρώπινο εἶχε σωριαστῆ στὴ γωνιὰ ἀπάνω σὲ μιὰ καρέκλα, σᾶν κᾶτι τὸ ἀδρανές. "Ολοι τὸν κοιτοῦσαν μὲ θυμὸ καὶ μὲ δυσκολία κρατιόντουσαν καὶ δὲν τὸν ἐβλαστημοῦσαν.

Οἱ λυγμοὶ τῶν μὲν κ' οἱ προσευχές τῶν δὲ, ἐξάγριζαν τὸ Δήμαρχο γιατὶ τὸν ἐμπόδιζαν ν' ἀκούσῃ τὶ συνέβαινε στὸ δρόμο. Τοὺς ἔκανε νὰ σωπάσουν βλαστημῶντας τὰ θεῖα καὶ ἀφοῦ ἀπεκατέστησε ἔτσι τὴ σιωπὴ, σκαφάλωσε σὲ μιὰ καρέκλα ποὺ τὴν εἶχε βάλει σ' ἕνα τραπέζι γιὰ νὰ φτάσῃ ἔτσι ὡς τὸ φεγγίτη. 'Από κεῖ μποροῦσε νὰ δῇ τί συνέβαινε στὸ δρόμο. 'Εκεῖνο ποὺ εἶδε κάτ' ἀπ' τ' ἀδύναμο φῶς ποὺ φώτιζε τὴ γωνία ἐκείνη τοῦ χωριοῦ, φάνηκε νὰ τὸν γεμίζῃ μ' ἕνα καινούριο τρόμο, γιατὶ δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ μιὰ ἐπιφώνηση ποὺ μεγάλωσε τὴν ἀγωνία τῶν πολιορκουμένων. "Αρχισαν νὰ τοῦ ζητοῦν ἐξηγήσεις, μὰ δὲν τοὺς ἀπάντησε καθόλου καὶ πήδησε στὸ τραπέζι κι' ἔπειτα στὸ πάτωμι μὲ μιὰ εὐλυγισία παιδιοῦ εἴκοσι χρόνων.

— "Α ! ὄχι ! φώναξε. "Οχι αὐτό !

— Μὰ τί εἶνε ; Τί ; ρώτησαν μ' ἀγωνία οἱ ἄλλοι.

— "Οχι αὐτό ! "Οχι αὐτό ! 'Αφῆστε με λοιπόν ! Σωπᾶστε ποὺ νὰ πάρῃ ὁ διάβολος !... "Α ! ὄχι αὐτό !... "Οχι ! Σωπᾶστε ! Σωπᾶστε ! Θὰ πάω νὰ τοὺς ρωτήσω.

Καὶ σπρώχνοντας τοὺς δυστυχισμένους ποὺ τὸν περιστοίχιζαν ἔσκυψε πρὸς τὴν πόρτα τῆς ταβέρνας ποὺ ἔβγαινε στὴ Νέα ὁδὸ καὶ κόλλησε τ' αὐτί του ἔπανω, ἀφοῦ προηγουμένως χτύπησε δυτατὰ μὲ τὴ γροθιά του τρεῖς φορὲς τὸ πορτόφυλλο.

— "Ε ! "Ε ! φώναξε. 'Εσεῖς ἀπ' ἔξω ;.. Τί κάνετε ;

Κάθε θόρυβος ἀπ' ἔξω ἔπαψε.

'Ο Δήμαρχος φώναξε τότε τοὺς τρεῖς ἀδελφοὺς μὲ τὰ ὀνόματά τους. Συγχρόνως ἀκούστηκε ἀπό τὸ δρόμο κάποιος ποὺ πλησίασε πρὸς τὴν πορτα.

— Ποιὸς εἶν' ἐκεῖ ; ρώτησε ὁ Δήμαρχος.

— 'Εγὼ εἶμαι ὁ Οὐμπέρ !

— 'Εδῶ σοῦ μιλάει ὁ Δήμαρχος.

— Διατάξτε, κύριε Ζύλ.

— Τί κάνετε αὐτοῦ μπροστὰ στὴν πόρτα στὸ δρόμο καὶ στὴ μέση τῆς πλατείας;

— Ξεφορτώνουμε ἄχυρο, κύριε Δήμαρχε, ἕνα ἄχυρο κατάξερο περίφημο π ὺ κινδύνευε νὰ χαθῇ μέσ'στὴν ἀποθήκη τοῦ Ντελάρμπρ.

— Καὶ τί θὰ τὸ κάνετε ;

— Θὰ βάλουμε φωτιά, κύριε Δήμαρχε, γιατὶ δὲ θέλετε νὰ μᾶς παραδώσετε τὸν 'Ονορᾶ.

'Ακούγοντας τὸν νέο κίνδυνο ποὺ τοὺς ἀπειλοῦσε, οἱ πολιορκούμενοι, ἄρχισαν νὰ ξεφωνίζουν πάλι. 'Ο Δήμαρχος μὲ μιὰ τρομερὴ χειρονομία τοὺς ἐπέβαλε σιωπή.

— Δὲ θὰ τὸ κάνετε αὐτό, Οὐμπέρ... εἶπε κατόπι. Δὲν θὰ τὸ κάνετε αὐτό... "Α ! δὲ μοῦ ἀπαντᾶ... Μὰ σωπᾶστε ἐσεῖς οἱ ἀπὸ μέσα !... Οὐμπέρ !... Οὐμπέρ !...

— Τί, κύρ Δήμαρχε ;

— Δὲν θὰ το κάνετε αὐτό, ἔ ;

'Αντὶ ἄλλης ὅμως ἀπαντήσεως ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Οὐμπὲρ ποὺ μιλοῦσε στὴ Ζωὴ αὐτὴ τὴ φορά :

— Ζωή, δόσε μου τὸ σπίρτα !...

Νέες κραυγές, νέα οὐρλιάσματα ἀκούστηκαν πάλι μέσα στὸ πανδοχεῖο !...

— Οὐμπέρ !... Οὐμπέρ !.. ξανᾶπε ὁ Δήμαρχος. Δὲ μπορεῖτε νὰ τὸ κάνετε αὐτό... 'Υπάρχουν γυναῖκες ἐδῶ μέσα... ναί, γυναῖκες... κορίτσια. (Τὸ τελευταῖο τὸ εἶπε γιὰ τὴν δίδα Φρανσὲ ποὺ ἦταν πενῆντα ἕξη χρόνων).

Μὰ ἡ τρομερὴ φωνὴ τοῦ Οὐμπὲρ γέμισε ὅλο τὸ δρόμο. Εἶπαν μάλιστα κατόπι πὼς ἀκούστηκε ὡς τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ χωριοῦ.

— Θὰ καῆτε ὅλοι σας, κι' ὁ συμβολαιογράφος κι' ὁ φαρμακοποιός... καὶ ἡ γυναῖκα τοῦ συμβολαιογράφου κ' ἡ γυναῖκα τοῦ φαρμακοποιοῦ... ἂν δὲ μᾶς παραδώτετε τὸ δόκτορα 'Ονορᾶ. Δόστε μας τὸν 'Ονορᾶ κι' ὅλα θὰ τὰ ξεχάσουμε.

Εἶχαν ὁρμήσει ἐναντίον τοῦ γιατροῦ 'Ονορᾶ ...

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ κακοῦργος μιλοῦσε τόσο δυνατὰ ὥστε ἀκούστηκε ἀπ' ὅλους. 'Ο Σανιὲ κι' ὁ Βαλεντῖνος τὰ χρειάστηκαν. Καὶ καθὼς ἐκείνη τὴ στιγμὴ μιὰ δυνατὴ φλόγα φώτισε τὸ φεγγίτη, ὁ φόβος κ' ἡ ἀνανδρία τοὺς πλημμύρισε τὴν καρδιά. "Ορμησαν κι' οἱ δύο κατὰ τοῦ δόκτορος ποὺ ἦταν ἐρείπιο πιά. Δὲν δυσκολεύτηκαν νὰ παρασύρουν κοντά τους καὶ τὶς γυναῖκες οἱ ὁποῖες παραληροῦσαν μὲ τὴν ἰδέα ὅτι θὰ καιγόντουσαν ζωντανές. Οἱ τελευταῖες μάλιστα ἀποκαλοῦσαν τὸ γιατρὸ ἄτιμο, γιατὶ δὲν εἶχε τὸ κουράγιο νὰ παραδοθῇ μόνος του, σώζοντας ἔτσι τοὺς ἄλλους. Συγχρόνως τὸ μπροστινὸ μέρος τοῦ πανδοχείου εἶχε ἁρπάξει φωτιά. 'Ακουγόντουσαν τὰ ξύλα ποὺ ἔτριζαν κι' ὅλο τὸ σπίτι εἶχε φωτιστεῖ ἀπὸ τὶς φλόγες.

"Υστερ' ἀπὸ λίγες στιγμὲς ἡ καμπάνα τοῦ χωριοῦ ἄρχισε νὰ σημαίνῃ συναγερμὸ, ἐνῶ οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ καὶ ἡ Ζωὴ μ' ἕνα χειρότερο ξύλο πολεμοῦσαν νὰ γκρεμίσουν τὴν πόρτα.

Οἱ γυναῖκες ρίχτηκαν φρενιασμένες στὸ γιατρὸ καὶ τὸν χτύπησαν, τὸν ἄφησαν ἔπειτα καταματωμένο καὶ κουρελιασμένο καὶ περνῶντας κάτω ἀπὸ τὸ μπιλιάρδο, ὥρμησαν στὴν αὐλὴ ἀκολουθοῦ-

μενες ἀπὸ τοὺς ἄντρες... Δὲ μποροῦσαν νὰ βγοῦν παρὰ ἀπὸ τὴ μεγάλη ἀμαξόπορτα. Μὰ κι' αὐτὴ ἤτανε φυλαγμένη. Στὴ τραχή του ὁ Ρουμπιὸν δὲν ἔπαυε νὰ ρωτᾷ γιατὶ οἱ πυροσβέστες νὰ μὴν τρέξουνε, ξεχνώντας ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ ἀρχηγὸς τῶν πυροσβεστῶν καὶ ὅτι ἡ ἀντλία βρισκόταν σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ἀποθῆκες του.

Ἄξαφνα ὅμως οἱ ἐξωτερικοὶ θόρυβοι ἔπαψαν καὶ ἡ καμπάνα δὲν ἐσήμαινε πιά. Αὐτὴ ἡ ἀπρόοπτη ἡσυχία τοὺς ἔδωσε κάποια ἐλπίδα. Γιὰ λίγα λεπτὰ ἔμειναν ὅλοι ἄφωνοι μὴ ξεροντας τί νὰ σκεφθοῦν, ὡς ὅτου ἀκούσιηκε ἡ φωνὴ τοῦ δημάρχου νὰ λέῃ :

— Θᾶκαψαν λίγο ἄχυρο γιὰ νὰ μᾶς φοβίσουν· ὕστερα θᾶφυγαν...

— Ποιὸς ξέρει ἂν δὲν ἤρθαν οἱ χωροφύλακες, εἶπε ἡ κυρία Ρουμπιόν.

Ὁ ἄνδρας της ποὺ ἤθελε νὰ ξεφορτωθῇ ὅλο αὐτὸ τὸν κόσμο, σκέφτηκε κάτι καὶ τὸ ἐπρότεινε :

Ἴσως μπορέσωμε νὰ σωθοῦμε ἀπὸ τὸ Δημαρχεῖο! Ἐκεῖ θὰ εἶμαστε ἀσφαλεῖς. Ἐλᾶτε μαζί μου στὴν ἀχυραποθήκη!

Ἀνέβηκαν στὴν ἀποθήκη, σιωπηλοί, μὲς στὸ σκοτάδι.

Μὲ χίλιες προφυλάξεις, ὁ Ρουμπιὸν ἄνοιξε τὸ φεγγίτη καὶ ἀμέσως μπῆκε μέσα ὁ δροσερος ἀέρας τῆς νύχτας. Στὴ βιάση τους ξέχασαν τὸ γιατρὸ Ὀνορᾶ· κανεὶς δὲν ἤξερε τί εἶχε ἀπογείνει, οὔτε καὶ ἐνδιαφέρθηκαν γι' αὐτόν.

Ὁ Ρουμπιὸν πρόβαλε ἀπὸ τὸ φεγγίτη καὶ κοίταξε στὸ στενοσόκακο πού χώριζε τὸ ξενοδοχεῖο ἀπὸ τὸ πίσω μέρος τοῦ Δημαρχείου. Ἀφοῦ κοίταξε λίγο, γύρισε σ' αὐτὸν ποὺ ἤτανε πίσω του καὶ εἶπε :

— Ὁ δάσκαλος τοῦ χωριοῦ (εἶν' ἀλήθεια πώς ὁ Ρουμπιὸν δὲν ἔβλεπε κανένα) μοῦδωσε νὰ καταλάβω πῶς μποροῦμε νὰ κατέβουμε. Ποιὸς θέλει νὰ κατέβῃ πρῶτος; Οἱ Βωτρὲν δὲ θὰ σκεφθοῦν πὼς μποροῦμε νὰ τὸ σκάσωμε ἀπ' αὐτὴ τὴ μεριὰ καὶ ἐνῷ θὰ φυλᾶνε τὶς πόρτες, ἐμεῖς θὰ φύγουμε.

— Δὲν εἶνε κακὴ ἰδέα, εἶπε ὁ Ζύλ.

— Λοιπόν, ἂς κατεβοῦμε μ' ἕνα σκοινί. Δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος. Καὶ ἔπειτα δεν εἶνε καὶ ψηλά.

Ὁ δήμαρχος ἐδήλωσε, ὅτι, σὰν καπετάνιος πλοίου, θὰ κατέβῃ τελευταῖος Τοῦ ὑπέδειξαν ὅμως ὅτι ἐδῶ δὲν ἦταν τὸ ἴδιο. Τοτε αὐτὸς ἐπῆρε τὴν ἀπόφαση, καὶ κατεβηκε, ἀφοῦ ἐφίλησε δυὸ τρεῖς φορὲς τη γυναίκα του.

Ὕστερ' ἀπὸ το δημαρχο κατέβηκαν ὅλοι οἱ ἄλλοι χωρὶς κανενα ἐξαιρετικὸ ἐπεισόδιο.

Ὅταν ὅλοι βρέθηκαν στὸ στενοσόκακο, ὁ δήμαρχος διέταξε :

— Καὶ τώρα, στὸ Δημαρχεῖο, χωρὶς νὰ κάνετε φασαρια.

Κανένας δὲν εἶχε ὄρεξη νὰ θορυβήσῃ καὶ ὅλοι ἐπροχώρησαν σιωπηλοί.

Μὰ μόλις ἔφτασαν στὴν πίσω πόρτα τοῦ Δημαρχείου δεν μπορεσαν νὰ μποῦν. Ἦταν κλειστά. Ὁ δάσκαλος δὲ βρισκόταν ἐκεῖ! Καὶ γιὰ νὰ μὴ μείνουν στὸ δρόμο, ἔπρεπε, αναγκαστικῶς, νὰ πᾶνε ἀπὸ τὴν κυρία εἴσοδο, ποὺ ἄνοιγε πρὸς τὴν πλατεῖα.

Ἀπεφάσισαν νὰ κάμουν ἕνα μικρὸ γῦρο, γιὰ νὰ φτάσουν ἀπαρατήρητοι. Ἀλλὰ τη στιγμὴ ποὺ θὰ ξεμπουκάριζαν στὴν πλατεῖα, ἕνα τρομερὸ θεαμα τοὺς κάρφωσε στὴ γωνία τῆς ὁδοῦ Νέβ : Ὁ Ἠλίας καὶ ὁ Σωμεὼν Βωτρὲν εἶχαν ὁρμήσῃ ἐναντιον τοῦ γιατροῦ Ὀνορᾶ. Τὸν ἔπιασαν, τὸν φίλωσαν καὶ τὸν τραβοῦσαν μακρυά....

Πισω ἔρχόταν ὁ Οὐμπὲρ μ' ἕνα τουφέκι στο χέρι καὶ πειὸ πίσω ἡ Ζωὴ μὲ δυο τουφεκια...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Δ'

Ὁ Μπαλκεὶ δὲν τολμᾷ νὰ γυρίσῃ σπίτι.

Μὲ τὸ φόρεμα τῆς Αὐτοκρατείρας κουβαριασμένο κάτω ἀπὸ τὸ δεξί του μπρατσο, ὁ Μπαλαοο, γιατὶ αὐτὸς τῶχε κλέψει, κάθησε στὴν ἄκρη τοῦ δασους.

Σκεπτόταν το ἐπεισόδιο ποὺ τοῦ συνέβῃ μὲ τὸν ἀνακριτὴ ποὺ εἶχε παει νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ στὸ δεντρόκηπο. Ὄχι πὼς λυπόταν γιατὶ τον εἶχε σκοτώσῃ. Ὄχι. Ἀλλὰ στενοχωριοταν, γιατὶ φοβόταν μήπως δυσαρέστησε τη Μαγδαληνή. Πῶς τὸν εἶχε κοιτταξῃ αὐτή, ὅταν ἔρευγε σερνοντας περήφανα ἐκεῖνο τὸν κυριο. Ἀφήνω πιὰ τὸν Κοριολὶς ποὺ ἤθελε να τον κερασυνοβολήσῃ μὲ τὴ ματιά του!...

Καλύτερα θᾶτανε νὰ μὴν παρουσιαστῶ ἀπόψε μπροστά του, σκέφτηκε.

Κι' αὐτὸς, αὐτὸς ὁ τρομερὸς Μπαλαοὸ, ἔτρεμε ἀπὸ φόβο νὰ μὴ τὸν μαλώσῃ ἡ Μαγδαληνη, ἕνα κορίτσι!

Ἀκριβῶς, γιὰ νὰ κερδίσῃ τὴ συγγνώμη της, εἶχε κλέψῃ τὸ φόρεμα τῆς Αὐτοκρατείρας. Θὰ τῆς τὸ χαριζε...

(Ἀκολουθεῖ)

Θυμότανε τὰ ἐγκλήματά του καὶ τὰ μάτια του σπινθηροβολοῦσαν!..

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΜΠΟΥΝΑΜΑΔΕΣ

Στὴν «Ἀλληλογραφία» τῆς δουκίσσης τῆς Ὀρλεάνης, βρίσκουμε τὴν ἑξῆς παράδοξη πληροφορία :

«..Φέτος, τὴν πρωτοχρονιά, τὸ Παρίσι ξύπνησε σκεπασμένο ἀπὸ χιόνια! Ὁ Σηκουάνας εἶχε παγώσει, καὶ τὸ κρύο ἦταν ἐξαιρετικὰ δριμύ. Τὸ πιὸ νόστιμο ὅμως εἶνε ὅτι οἱ παρισινοὶ ἄρχισαν ν' ἀνταλλάσσουν, ἀντὶ ἄλλων πρωτοχρονιάτικων μπουναμάδων,... δεμάτια ξύλων!

Ἡ καύσιμος ὕλη ἦταν τόσο σπανία στὴν ἀγορά, ὥστε οἱ λαμβάνοντες τὰ δῶρα αὐτὰ ἐχαίροντο σὰ νὰεἶχαν λάβει πολυτίμους λίθους!.»

***

Ὁ Μέγας Ναπολέων, ἀγαποῦσε ὡς γνωστὸν ὑπερβολικὰ τὸν γυιὸ τῆς πρώτης συζύγου του Ἰωσηφίνας Ὀρτάνς, στὸν ὁποῖον εἶχε δώσει καὶ τὸ ὄνομά του, καὶ τὸν ὁποῖον προώριζε νὰ καταστήσῃ μιὰ ἡμέρα διάδοχο τοῦ Γαλλικοῦ θρόνου. Ὁ μικρὸς αὐτὸς Ναπολέων ἦταν δημοφιλέστατος λόγῳ τῆς μεγάλης ἁπλότητός του, κι' ὅταν πέθανε, σὲ νεαροτάτη ἡλικία, θᾶταν μόλις ἓξῆ χρονῶν, τὸν ἔκλαψαν καὶ τὸν ἐπένθησαν εἰλικρινῶς τόσο ἡ Αὐτοκρατορικὴ οἰκογένεια ὅσον κι' ὅλος ὁ γαλλικὸς λαός.

Γιὰ τὸν Μικρὸν Ναπολέοντα, λοιπόν, διηγοῦνται τὸ ἑξῆς χαριτωμένο πρωτοχρονιάτικο ἀνέκδοτο :

Κάποια πρωτοχρονιά, ἡ γιαγιά του τοῦ ἔστελνεν ἀπὸ τὸ Παρίσι ἕνα κιβώτιο γεμάτο ἀπὸ τὰ πιὸ πρωτότυπα καὶ παράξενα παιχνίδια ποὺ μποροῦσαν νὰ γίνουν. Ὁ μικρὸς πρίγκηψ βρισκόταν τότε στὰ ἀνάκτορα τοῦ πατέρα του, στὴν Χάγη. Ὅταν τοῦ ἔφερναν τὸ κιβώτιο μὲ τοὺς μπουναμάδες, τὸν βρῆκαν καθισμένο κοντὰ στὸ παράθυρο, ἀπὸ τὰ τζάμια τοῦ ὁποίου ἐκύτταζεν ἀφῃρημένα στὸ δρόμο.

Τὸ περίεργο εἶνε ὅτι δὲν ἔδειξε καμμία ἐξαιρετικὴ χαρὰ λαμβάνοντας τὰ παιχνίδια αὐτά, τὰ ὁποῖα θὰ ξετρέλλαιναν ὁποιοδήποτε ἄλλο παιδὶ τῆς ἡλικίας του. Ἐνῶ τὰ ἀράδιαζαν ἐμπρός του, αὐτὸς τὰ ἐκύτταζε μ ἀδιαφορία, κάθε τόσο δὲ γύριζε καὶ βύθιζε τὰ βλέμματά του πρὸς τὴν ἀπέναντι ἀπὸ τὸ παράθυρο «ἀλλέα» τοῦ βασιλικοῦ πάρκου.

Ἡ βασίλισσα παραξενευθεῖσα ἀπὸ τὴν ἀδιαφορία αὐτὴ τοῦ μικροῦ πρίγκηπος, τὸν ἐρώτησε γιατὶ δὲν αἰσθάνεται τὴν παραμικρὴ χαρὰ γιὰ τὰ δῶρα τῆς γιαγιᾶς του, ποὺ ἔκανε τόσες θυσίες γι' αὐτόν.

— Ὦ! ναί, μαμά, τὴν εὐγνωμονῶ τὴ γιαγιά μου, ἀπάντησε ὁ μικρὸς Ναπολέων. Εἶνε ὅμως τόσο καλὴ γιὰ μένα, ὥστε... ἐσυνήθισα πλέον!

— Καλά, καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ ὡραῖα παιχνίδια δὲν σὲ διασκεδάζουν;

— Πῶς, μαμά!... Θὰ προτιμοῦσα ὅμως...

— Τί;

— Ὦ, μαμά... Δὲν θα θελήσῃς ποτέ...

— Μήπως ἤποτε χρήματα γιὰ τοὺς φτωχούς;

— Μοῦ ἔδωσε ὁ μπαμπᾶς σήμερα το πρωΐ, καὶ τὰ ἐμοιρασα κιόλας. Θὰ ἤθελα...

— Λέγε... Ξέρεις πόσο σ' ἀγαπῶ, ὥστε μπορεῖς να εἶσαι βέβαιος, ὅτι θὰ σοῦ κάμω τὸ χατήρι... Τί ἐπιθυμεῖς λοιπον τόσο πολύ, ἀγαπημένο μου παιδί;

— Νά, μαμά, θὰ ἤθελα νὰ μοῦ δώσετε τὴν ἄδεια νὰ πάω νὰ περπατήσω ἐπάνω στὴν ὥμορφη αὐτὴ λάσπη ποὺ βρίσκεται στὸν δρόμο! Αὐτό, θα μ' εὐχαριστουσε περισσοτερο ἀπό κάσε τι!

Ἡ βασίλισσα φυσικά, δεν ἐδέχθη νὰ ὑποκυψῃ στὸ καπρίτσιο αὐτὸ τοῦ γυιοῦ της. Καὶ ὁ μικρὸς πρίγκηψ, καθ' ὅλη τὴν διαρκεια τῆς ἡμέρας δὲν ἔπαψε ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπαναλαμβάνῃ ὅτι στενοχωριόταν πολύ, ὅτι ἦταν πολὺ δυστυχισμένος, κι' ὅτι τότε μονάχα θὰ εὐχαριστιοταν ὅταν θὰ τὸν ἄφηναν νὰ τρέχῃ στους δρομους καὶ να παιξῃ οπως ὅλα τὰ ἄλλα ἀγόρια τῆς ἡλικιας του!

Μὰ δὲν τοῦγινε ἡ χαρι... Ἡ λασπη καὶ ἡ τοῦμπες καταμεσῆς στὸ δρόμο εἶνε... ἡ εὐτυχία τῶν φτωχῶν καὶ τῶν ἀσήμων!...

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

— Πόσον εὐχάριστοι φίλοι εἶνε τὰ ζῶα! Μήτε μᾶς ἐρωτοῦν, μήτε μᾶς ἐπικρινουν.

Ἔλιοτ

— Ὁ φιλος που δὲν συγχωρεῖ τὶς μικρές μας ἐλλειψεις δεν εἶνε σταθερὸς φίλος.

Μπριγιὲρ

— Ἡ ἀγνοτερα ὅλων τῶν εὐτυχιῶν εἶνε τὸ να ἔχῃ κανεὶς ἕνα φιλο πιστο και χαριτωμενο.

Σενέκας

— Ἡ κοινὴ φιλία εἶνε μια ἀπὸ τὶς ἐχθρὲς τῆς καλῆς φιλίας.

Σύγκω

— Τὸ μτσος εἶνε ἄσατου σὰν τὴ φιλία.

Βωβενὲρ